

BEL, BELINUS EN BELFORT

Is er een verband met aardlijnen?

Johnny VAN BAVEGEM

De Perzen, Assyriërs en Babyloniërs worden algemeen beschouwd als het oude volk van magiërs en hun land als de bakermat van het occultisme. Tijdens de verovering van Perzië door de Babyloniërs infiltreerden hun opvattingen in grote mate bij de Chaldeërs, een Arameense stam in het zuiden van Babylonië (Zuid-Mesopotamië) en had ook grote en blijvende invloed op de joodse godsdienst en later op de joods-christelijke opvattingen.

Het woord "magiër" kan in verband worden gebracht met het oud-Germaanse woord "mag", dat natuur betekent. Een magiër is dus een kenner der natuur, hij die van de natuur op de hoogte is, zoals de druïden bij de Kelten waren. De Chaldeërs waren afkomstig van de noordelijke zee-kusten, wat etymologisch gestaafd wordt met de verwijzing naar de benaming Kelt.

Ongeveer 2000 voor Christus werden de vele goden die de cultuur van de magie hadden voortgebracht (of omgekeerd), geleidelijk aan erkend als de verschillende fases of attributen van één oppergod: de zonnegod of lichtgod Baäl. Baäl werd ook Beël genoemd, Bélus of Bel. Deze god werd eveneens vereerd door de Feniciërs en de Israëlieten en werd door de profeten fel bestreden. De uitspraak: "zich voor de Baäl buigen", werd gezegd van christenen die in hun kleding de mode volgen, die om voordeel of eer zich naar de mening van de onchristelijke wereld schikken.

Herosius was een astronoom en priester te Belus in Babylonië, die omstreeks 280 voor Christus de geschiedenis schreef van de Assyriërs en van de Chaldeërs. Hij had toegang tot de archieven van de tempel van Babylonië en ging er prat op te beschikken over documenten die eens toebehoorden aan wezens die de verschijning van de mens op aarde voorafgingen en die volgens Eusebius (vader van de bijbelgeschiedschrijving 267-340), die inzage kreeg in het werk van Berosius, een geschiedenis omvatte van 215 myriaden jaren. Helaas is het meeste werk van Berosius verdwenen, samen met zijn verslagen van de Chaldeeuwse cosmogenie en hun astrologische wetenschap die het grote geheim uitmaakte van de Babylonische magie.

Er rest ons nu nog het boek "Beschouwingen

van Bel", naar het Grieks vertaald door Berosius. Een tekst die echter veel ouder zou zijn dan de auteur Berosius zelf.

Van Breughel kennen we de indrukwekkende afbeelding van de toren van Babel, nog in constructie, die een regelrechte toegang (d.m.v. architectuur) zou verschaffen tot de godenwereld. Door spraakverwarring (in de hand gewerkt door de goden?) werd de onderneming een mislukking. Deze Babylonische toren was tevens een toren gewijd aan Baäl of Bel en een metafoor voor de moeilijkheid om god dichterbij te komen. Tevens worden Baäl of Bel en Babylonië in verband gebracht met België (ook een beltoponiem). De bel zou een machtssymbool zijn waarmee de leiders, tijdens de Atlantische volksvergaderingen, de orde handhaafden. Maar ook lieten de graven van Vlaanderen op de dag van overname van het bewind, letterlijk driemaal de bel klingelen om hun gezagsperiode daarmee in te luiden. Uit dit oeroude gebruik zou de naam belfort (het fort van de bel of van Bel) af-stammen. In een belfort (aan of bij een stadhuis of een markthal) hing men de stadsklokken of stadsbellen. Het weze interessant na te gaan waar en wanneer het kerkgebouw zich het eerst verbond met de klok of bel.

In de eerste Romeinse omwalling van de stad Doornik was ooit een ruimte uitgespaard en na het jaar 1100 begon men daar bovenop met de bouw van het belfort. Van op het pleintje voor het belfort loopt een enorme multiplex-aardlijn, die steeds dichter en dichter bijeekomen naar het belfort toe.

De Belinuslijn (dit is een aardlijn) is er zeer sterk.

Metingen bij het belfort tonen een kruising aan van twee haakse aardlijnen die midden in

het belfort kruisen. Door de beschermende ontspannende sfeer van deze aardlijn is gans het pleintje een uitbreiding van de caféterrassen geworden. Dit is een ongelooflijke beleving, een buitengewoon sterk kruispunt van de Bellijn! Heel waarschijnlijk was de uitgespaarde ruimte in de eerste omwalling aan Belinus gewijd!

Er blijven nu nog een viertal oude belforten in België nagemeten te worden. Indien we iedere keer met een kruising van zulke aardlijnen te doen hebben, dan hebben we belangrijk werk verricht! Dan weten we weer iets dat men wist en waar men rekening mee hield ten tijde van de Romeinen en later in de middeleeuwen. Het waarom zullen we pas later beseffen, want "levenskunst" is onze generatie pas aan het herontdekken.

De Belinuslijn wordt gedefinieerd vanuit Belsele bij Sint-Niklaas, over de Helsteen (la table des Sorcières = heksentafel) in Fauquez tot de abri (= bunker) van Hitler bij Bruly-de-Pesche. Deze loopt langs Denderbelle, met een afwijking van 3 km t.o.v. de dorpskern en Bellingen met een afwijking van 4 km. Van Bellingen weten we zelf allemaal dat de kerk helemaal buiten de eigenlijke dorpskern is gebouwd. Kerken werden veelal gebouwd op kruisingen van aardlijnen, en hoe sterker de straling, hoe groter de kerk werd gebouwd. De kruising zelf is doorgaans te vinden op de plaats waar het altaar staat. Op diezelfde aardlijn vinden we nog een beltoponiem, nl. Belle in de omgeving van Seneffe, dat zich precies op de lijn bevindt. Het zou trouwens interessant zijn om te meten bij de ruïne van de abdij van Aulne en bij de fameuze menhir "Le Zeupire" te Gozée. Volgens een uittekening op een kaart van België bevinden beide artefacten zich exact op deze Belinuslijn. Ook de archeologische sites van de Kesterheide en Vollezele liggen nagenoeg op één lijn met het belfort van Rijsel, het dorpje Belva en Bellingen.

Steeds opnieuw zien we hier beltoponiemen verschijnen.

Een grensgemeente van Hansbeke is Bellem. Trekt men op diezelfde kaart een lijn naar Belsele, dan snijdt men ook weer de Belinuslijn (Belsele - abri d' Hitler) onder een hoek van 92° . Deze ongeveer haakse lijn doorloopt het gehucht Belzele bij Evergem. De afstand Belsele-Bellem is in vogelvlucht op de kaart 41,8 km. Bellignies (boven Bavay) ligt 40,4 km van de Belinuslijn. De ongeveer evenwijdige lijn Bellem-Bellignies ontmoet Beloel met een verwijdering naar het oosten van 3 km, maar loopt door de dorpjes Blicquy en Aubechies met hun Gallo-Romeinse vondsten en het gereconstrueerde Gallische dorp. In de buurt van Bellignies vindt men ook Bellvue.

Het zou dus interessant zijn om een theoretisch net met een maasbreedte van ongeveer 40 km te onderzoeken. Op de alzo verkregen banden van 38 tot 42 km breed, om zo tot de bepaling van de aslijnen te komen, zoeken we beltoponiemen en historische merkwaardigheden. Eik en beuk zijn in staat om zo'n net te vervormen, en me dunkt dat vervormingen over een afstand van 40 km niet onmogelijk zijn.

Op het marktplein van de Gallo-Romeinse stad Bavay staat een standbeeld van koningin Brunehault. De traditie wil dat deze visigotische (= Oud-Germaanse) prinses aan de basis ligt van de zogenaamde Brunehaultwegen. Ook Kester heeft zijn Bruneaustraat (nog te

onderzoeken of hier misschien een verband bestaat?). Stervormig vertrekken vanuit Bavay zeven nagenoeg kaasrechte wegen, respectievelijk naar Keulen, Trier, Reims, Parijs, Amiens, Boulogne-sur-mer en Nijmegen. Na

de moord op haar echtgenoot in 575, verleide en trouwde Brunehault de zoon van haar bloedvijanden Chilpéric en Frédégonde. De arme echtgenoot belandde daarna in een klooster. Chilpéric werd vermoord. Uit wraak organiseerde Frédégonde een mars tegen het leger van Brunehault, maar overleefde de onderneming niet.

Brunehault regeerde op een wrede en genadeloze manier over Austrasië en Bourgondië. Ze elimineerde de bisschop van Vienne, kwam in de handen van ene Clotaire en stierf, op tachtigjarige leeftijd met de haren, een arm en een been vastgebonden aan een wild paard. Met de hulp van de duivel zou Brunehault tijdens haar regeerperiode, op drie dagen en drie nachten, dit uitzonderlijke wegennet hebben gebouwd.

In "Raadselachtig België" en "la Flandre insolite" wordt verwezen naar Jacques de Guyse, een franciscaner monnik, gestorven einde veertiende eeuw te Valenciennes. Om zijn "Geschiedenis van Henegouwen en van de grote stad der Belgen die Bavay heette", te schrijven, had de Guyse 15 boekdelen nodig. Hij beriep zich niet op wat historici in die tijd gewoon waren te doen, nl. op de klassieke Griekse en Romeinse bronnen, maar op de zogenaamde barbaarse schrijvers: enkele obscure kroniekers als Barthélémi, Clérembaud, Hélinaud, Nicolas Rucléri, Lucius van Tongeren, Hugues de Tour en op de mondelinge overlevering: de volkslegendes, in het bijzonder de wijsheden en wetenswaardigheden van de late barden. Hélinaud bijvoorbeeld was monnik en minnezanger, leefde in de streek van Beauvais en had het privilege om enkele van zijn liederen te zingen aan het hof van koning Philippe Auguste.

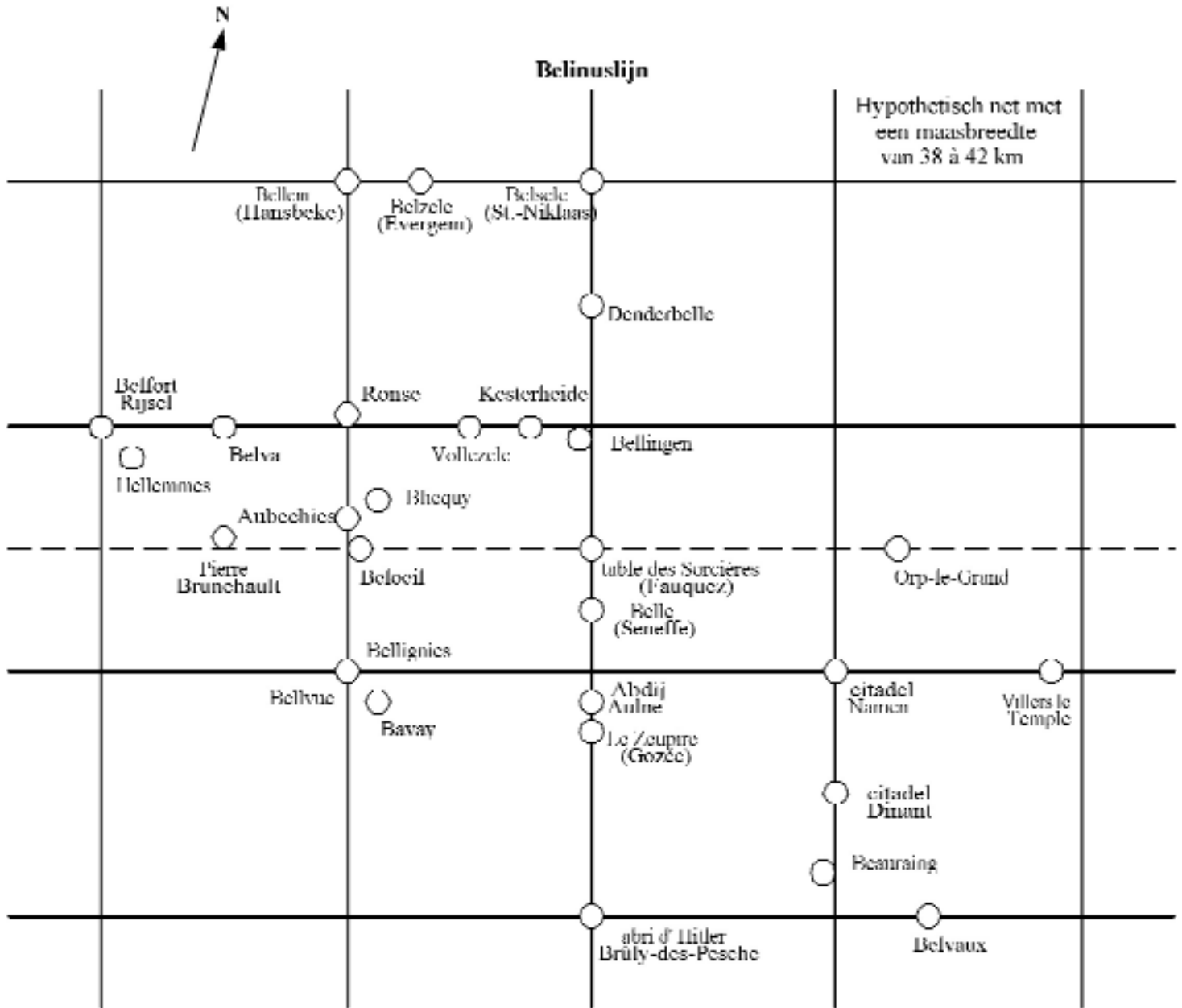
Volgens Nicolas Rucléri werd België (Bavay) gesticht door de Phrygische vorst Bavo, de Germaanse neef van koning Priam. Na de val van Troye weken de overlevende Trojanen met hun vloot uit via de Noord-Afrikaanse

kusten, via Spanje naar de monding van de Rijn. Omstreeks 2000 voor Christus stichtten ze Trier, daarna Bavay.

De Trojanen joegen op een witte wolf die ze gedurende drie dagen volgden, tot ze aan de Beltempel, gelegen op een heuvel, kwamen. Op die plek verdween de witte wolf in een spleet van de rotsachtige bodem. Koning Bavo werd op de hoogte gebracht, zag er een teken van Jupiter in en stichtte Bavay.

Volgens Rucléri was het de kleinzoon van Bavo, de druïde Bruneholde die het wegennet ontwierp. Lucius van Tongeren beweert dat Bruneholde een magiër was die met behulp van demonen de zeven wegen op drie dagen tijd heeft gebouwd. De zeven wegen werden aan de zeven planeten gewijd. In het centrum van de stad kwam een zevenhoekige steen met op elk vlak een afbeelding van een planeetgod. Jacques de Guyse doet er een schep bovenop door te beweren dat Bruneholde de zeven "bestelde" banen die in Bavay begonnen, verbreedde en opnieuw plaveidde. "Zij werden ... 50 meter breed. Vier ervan werden bedekt met bakstenen en omzoomd met eiken en marmeren zuilen. Het zijn de Jupiter-, Mars-, Zonne- en Venusweg. De overige drie werden geplaveid met marmer, leistenen en zware stenen: Saturnus, Mercurius en Luna." Bovenop de zevenhoekige steen kwam een monumentaal standbeeld van Bel.

In 1810 werd de dolmen van Bellignies (randgemeente van Bavay), de pierre-cru (petre cryptae = pierre de la grotte) verplaatst van zijn oorspronkelijke site op een heuvelflank naar het park van het kasteel van de prinses de Croy. Proost Lambiez tekende protest aan tegen M. de Molembaix, graaf van Bellignies, die de opdracht voor de verplaatsing gaf. Hij probeerde de graaf te overtuigen om van zijn plannen af te zien, door te stellen dat het om een oud Belinusaltaar ging.

Kaart met hierop een hypothetisch net met een maasbreedte van 38 à 42 km. Hierop is duidelijk waar te nemen dat alle beltoponiemen op de verschillende assen van dit net gelegen zijn. Ook in Engeland werd reeds een gelijkaardige Belinuslijn, met hierop haakse lijnen die op een afstand van ongeveer 40 km liggen, gevonden. De lijnen die haaks op de Belinuslijnen te vinden zijn, worden de St-Michaëllijnen genoemd. Tevens zijn veelal op deze lijnen ook Gallo-Romeinse vondsten gedaan. Voorbeelden hiervan zijn de Kesterheide, Vollezele en het gereconstrueerde Gallische dorp te Aubechies.

bron: tijdschrift Odin 1997
 Metingen ter plaatse uitgevoerd door Roger Leunens.
 Onderzoek uitgevoerd door Johnny Van Bavegem.